

И ТОЙ ВЗЕ, ЧЕ ПОПИТА ЗАЩО В БИБЛИЯТА НЯМА НИЩО ЗА ДИНОЗАВРИТЕ...

У
Т
И
Х
В
А
Т
Л
И
Н
Я
К
О
Г

а „религиозните войни“ в семейство,
в което единият е вярващ, а другият - не. Разказва Анна Уткина

Ами динозаврите?

Даже за цвета на пердетата в кухнята не сме спорили така с мъжа ми, както заради динозаврите в Библията. „Защо в Светото Писание нищо не се споменава за динозаврите?“ - победоносно попита той. Това си беше въпрос на човек, готов да се провикне: „Ето на - аз развенчах мита за всички световни монотеистични религии!“

Преди това вече бяхме се карали за това, че е „...невъзможно 40 години да водиш хора по такава малка пустиня - я погледни Израел на картата“.

Аз търпеливо отговарях на въпросите „...защо Бог е издавил всички, след като Той е добър?“, „...за кого са се оженили синовете на Адам и Ева?“, „...защо Той просто не ни се яви?“.

Мислила ли бях за тези неща в началото на семейния си живот с невярващ мъж, който в моите представи трябваше веднага след сватбата да бъде „...осветен чрез вярващата жена“ (1 Кор. 7, 14)?

Разбира се, че не! Аз си представях, че едва ли не с надяването на венчалната халка, мъжът трябва да постигне божествената красота и светостта на момента, а значи и да повярва, да се приобщи към Църквата, или поне да води с мен разговорите за възвишеното със съвсем друга нагласа.

Аз наистина много се старях. Поставях Библията на видно място, привеждах (ръсех) цитати от Светото Писание. Очаквах, че той ще зададе въпроса „Как да повярвам, щом се съмнявам?“, а аз ще му дам прост, разбираем, неизвестен и на самата мен отговор. Ние, хванати под ръка, ще отидем при моя духовен отец. Лицето на съпруга ми ще бъде озарено от небесна светлина...

И наред цялото това благолепие, изпълнило въображението ми, изведнъж прозвуча въпросът „Ами динозаврите?“

Мисионерството като семейна война

До този момент вече бях отговорила на хиляди подобни въпроси и, навярно, бих могла да преподавам богословие в университет. Моят „противник“ беше умен, добре подкован по история и естествени науки и на мен неведнъж ми се налагаше да карам под масата за хранене „чичко Гугъл“ да търси правилните отговори в раздела „15 въпроса към свещеника“, за да не бъде хваната натясно, докато разказвам защо в Библията няма и думичка за динозаврите, телевизора, интернет, метълите, ЕМО-културата и синтетичните наркотици.

Впрочем, измъчена от поредната словесна битка, посветена на динозаврите, аз удържах и една малка „победа“. Мъжът ми все пак повярва в нещо! Най-малкото, когато качих в социалните мрежи снимката на новородения ни син, той се възмути, че момченцето ни още не е кръстено. „И един косъм няма да падне от главата на моето дете, без волята Божия“ – възразих му аз. „Ако Бог съществува, тогава защо децата боледуват?“ – донесе се глас от кухнята.

Това ми се струваше парадоксално. Аз, считаща себе си за почти образцова християнка, се вълнувах как да отгледам две деца в нашия жесток свят и то при условия на сурова икономическа криза, а мъжът ми предлагаше да си народим „колкото даде Бог“. Аз, страдайки от токсикоза, зареждах хладилника със сладкиши (единственото, което можех да хапна), а мъжът ми ми напомняше, че сме в Пости... И веднага след това питаше за какво му е на Бог „диета“.

Не помня точно кога всичко това започна. Кога мисионерството прерасна във война. Кога започнах да се запасявам с контрааргументи, седейки пред компютъра. Преди сватбата ние се познавахме от няколко години и, струва ми се, винаги сме спорили. Но точно помня кога всичко това свърши.

Просто ги завий

Този ден се чувствах много зле. Бременността ми не протичаше леко. От сутринта ме болеше главата, мъчеха ме едновременно и отоци и жажда, а така ми се гадеше, че не можех да изпия дори и чашка чай. За пореден път разговорът се отклони към нещо, на пръв поглед нелогично. „Защо всички жени по света трябва да плащат за това, че Ева е изяла ябълката?“ И аз избухнах.

„Първо на първо, абсолютно не е задължително да е била ябълка, така просто го рисуват по картинките“ - злобеех аз, докато мъжът ми ми правеше сандвич.

„И второ на второ, страдат не жените по света, а цялото човечество, разбираш ли?“.

„Разбирам“ - въздъхна мъжът ми, докато завиваше нова крушка на полилея в детската стая.

„Нямаше да задаваш подобни въпроси, ако си беше дал труда поне веднъж да прочетеш Светото Писание!“ - не мирясах аз в пристъпа си на благочестие, когато влязохме в мола.

„После ще го прочита“ - миролюбиво се съгласи мъжът ми, вече съжaliaващ, че е започнал този разговор - „Детето се нуждае от обувки - от утре ще застудее“.

Можете да ми се доверите - аз привеждах най-разумните доводи и неопровержими доказателства, докато той буташе огромната неудобна количка, чистеше и подреждаше в кухнята и разтоварваше пакетите с продукти.

Аз бях ненадминат християнски оратор, докато той ваеше за дъщеричката ни пластилинови цветя.

Уверена съм, че го победих в спора, докато той ми поднасяше чашка чай преди заспиване, крадешком пробвайки го с лъжичка преди да ми го поднесе - да не би да е прекалено горещ...

„...затова Адам и Ева са били изгонени от Рая!“ - завърших аз и погледнах към леглото. Бях победила. Мъжът ми вече не можеше да ми възрази от това легло. Не можеше да се поинтересува: защо хората биват инатливи и злобни? Защо най-близките се превръщат в непримирими врагове в безполезни спорове? Как става така, че в опитите си да открием пред някой човек Бога, ние го отдалечаваме от него, бидейки неразбиращи и жестоки?

Мъжът ми мълчеше. Беше задрямал, докато приспиваше детето. И ако Небето можеше да

говори, в този момент То би казало: „...просто ги завий“.

Автор: Анна Уткина

Превод: Велислав Борисов

Източник: www.pravmir.ru